

ERTUĞRUL BOZKURT

2.BASKI

DELİLİĞİN
SINIRINDA

DELILIGIN SINIRINDA

[main](#)

[“Ben de uzun süren oruç dönemlerimde Ay ile sohbet](#)

[Künye](#)

main

ERTUĞRUL BOZKURT

2.BASKI

**DELİLİĞİN
SINIRINDA**

FA YAYINLARI ROMAN SERİSİ 04 Yayıncı Sertifika No: 45789 İkinci Basım: Ekim - 2020 DELİLİĞİN SINIRINDA - ERTUĞRUL BOZKURT FA YAYINLARI

Meşrutiyet Caddesi No:48/8 Kızılay ANKARA 0 533 046 24 53

Bu kitabın tüm hakları FA YAYINLARI'na aittir. Tüm hakları saklıdır. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; FA YAYIN-LARI'nın yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

DELİLİĞİN SINIRINDA

ERTUĞRULBOZKURT

ÖN SÖZ

Deliliğin Sınırında romanı; zaman, mekan, gerçeklik kavramlarını yitirmiş bir kişinin deliler hastanesine yatırılması ve orada kendi içsel sorgulamalarının başlamasını, delinin kendi dünyasına çekildikten sonra karıncalar, dışarıdaki ağaç, ağaçtaki karga ve her akşam odasını ziyaret eden bilim adamları ve filozoflarla yaptığı felsefi sohbetleri, bilim adamlarının ve düşünürlerin

tezlerini bile çürütebilecek üstün zekası ile gerçekten varlığına inandığı bu insanlarla derin derin tartışmaları, bu tartışmalar sırasında okuyucunun bile, “Acaba?” diyebileceği başka yönleri göstermeye çalışıyor.

Kendince tımarhaneye yatması gerektiğini düşünen annesine ve bu duruma onay veren doktora, almış oldukları kararın anlamsızlığını gösterirken aynı zamanda doktorun yaşadığı çarpık ilişkileri de gözler önüne sererek doktorda derin bir farkındalık yaratıyor. Doktoru bile kendini sorgulamaya itecek farklı bir zekaya sahipti. Hasta bakıcısı, çaycısı, hemşiresi ile olan düzgün ve özgün ilişkisi onun, o ortamda farklı olduğunu herkese gösteren bir durum oluşturuyor. Diğer hastalara karşı ne kadar ilgisiz görünse de yakından gözlemleyerek aslında, farkında olmadan onlara da yardımcı oluyor.

İnsan ilişkilerinde yıpranmış, yorulmuş ve tükenmiş olan deli, en çok özlediği kişi olan babasının kaybının bu durumunu daha çok tetiklediğinin farkında. Ama ona göre bu delirmek falan da değil zaten. Geçmişin içinden çıkılmaz dertlerinden sıyrılıp hayal dünyasına dalarak kurtulmaya çalışırken gerçek ve hayalin bağlantısını yitirmeye, hayallerin sularında yüzmeye başlıyor.

Tımarhanede yaşanan sarsıcı ve üzücü bir olayın ardından sorgulama şekilleri tamamen değişiyor: Kim ne kadar çabalarsa çabalasın, içinden çıkamaz ise kaçınılmaz sonunu yaşamaktadır.

Ne kadar zamandır burada olduğumu hatırlamıyorum. Pencereimde parmaklıklar var. Beni mi sizden, sizi mi benden koruyorlar? Anlamadım. Son kararım beni sizden korudukları yönünde. Tersini niye olsun ki?

Penceremden dışarı baktığımda salkım söğüt ağacını görüyorum, öylesine nazlı ki... Uzaklarda bir yerlerde ışıkları tek tük yanan köyler var; ben onlardan haberdarım, onlar ise benden habersiz.

Elbet müjde değilim onlara ama sıradan da değilim ki! Çok renkli bir kişiliğim; Kanuni olmuşluğum bile var! Tozlu

kitaplar dışında kaçınız gördünüz ki bir cihan padişahı? Bu şimdilik kalsın zira sonraki mesele...

Odam boyuna dört, enine üç adım. Hasta bakıcım güler yüzlü, yaşlı bir kadın. Yanındaki iki güçlü adam olmasa cidden iyi bir yer bile diyebilirim. Her sabah saat tam sekizde kahvaltı, on ikide öğle yemeği, beşte akşam yemeği var. Bir beden saate göre programlanması çok ilginç. Bedenin böyle çalıştığını bilmezdim hiç.

Şu sıralar, ciddi bir iş üzerinde çalışan karıncaların planlarını anlamaya çalışıyorum. Çok gizli çalıştıkları için zerre kadar bir şey öğrenemedim ama peşlerindeyim. Onlar da peşlerinde olduğumun farkında olacaklar ki hiç açık vermiyorlar doğrusu. Bir ara, oturma alanının hemen ilerisindeki çimenlikte, çimen sayıları ile ilgili bir şey olduğundan şüphelensem de çimenleri saymam bir sonuç vermedi henüz!

Birçok arkadaş edindim burada. Çoğu Başhekim'in gizli ajanı olmasına rağmen yine de iyiler. Kendini akıllı sanan deliler ile kendini deli sanan akıllılar arasında sık sık tartışma çıksa da sonuç değişmiyor. Her birimizi sizden korumak için buraya almışlar. Kitap istedim hasta bakıcım olan Gülen Yüz' den. Gülerek,

"Hangi kitabı istersin?" diye sordu.

"Gemi yapımı ile ilgili mimari bir kitap." dedim.

Şaşırdı! Niye şaşırdı anlamadım. Neticede böyle bir kitap var; yazılmışsa da okunacaktır tabii. Evet, gemicilik ilgi alanım değil hatta fikrim bile yok ama olsun... Gerçi, istediğim 'Deliliğe Övgü' kitabıydı lakin onu da demedim.

Geceleri uyumakta bazen zorlanıyorum. O zamanlarda çok uzakta olmayan arkadaşlarımı çağırıyorum ve çeşitli konular hakkında sohbetler ediyoruz. Konular değişken çünkü konuklarım değişken!

Barbaros Hayrettin Paşa ile Johan Sebastian Bach'ın konuları elbette aynı olacak değil ya! Bach ile anlaşmak güç oluyor; sağır ve dilsiz olunca... Benim dediğimi o, onun

demeye çalıştığını ben anlamıyorum. Sanırım eski Almancası da bir miktar buna etken zira eski Alman diliyle ilgili fikrim yok.

Epey bir zaman önce Albert Einstein ile İzafiyet Teorisi hakkındaki hararetli tartışmamızın sonunda beni buraya kapatmalarını garipsedim doğrusu. Çünkü Albert buraya da gelebiliyor! Ben de buradayım? Peki, beni buraya niye kapattılar ki? Kapattılar diyorum çünkü buraya geldiğim ilk gün Başhekim bana, istediğim zaman çıkabileceğimi söylemişti. Ben de şimdi çıkmak istiyorum deyince, biraz burada kalmam konusunda ısrar etti. Gerçi takındığı tavır ve kullandığı dil pek nazik olmasa da oldukça ikna ediciydi. Neticede bir yerde olacaktım. Buradayım, çok da sorun değil yani.

Sudan korktuğumu çok kez söylememe rağmen banyo konusunda oldukça ısrarlılar.

Bir şeyler yazmam için kalem ve kağıt bırakmışlar ama ben yazmıyorum. Çünkü biliyorum ki düşünmemin sonucunda buradayım ve düşüncelerimin çok azını onlarla paylaştım. Ya bir de kağıda yazmaya başlasam; kim bilir daha neler yaparlar bana?

Resim çiziyorum, aklımdakini değil ama onların düşünmemi istediği şeyleri. Yüzlerinden anlıyorum beğenip beğenmediklerini. Beğenmemişlerse bir daha o tarz şeyler çizmiyorum.

Burada uzun süre kalabilirim, sevmiş olduğumdan değil ama... Dışarıdaki insanlar, normal olduğum zaman bile anormalmişim gibi davranırken buradaki insanlar, normalmişim gibi davranıyor. Örneğin, dün gece Tesla ile uzun süren atışmamızı bile garipsemediler. Tesla'nın dediği hiç akıllıca değil; dalgalı akım yerine direkt akımın daha iyi olduğunu söyleyip durdu gece boyunca... Ben de ispat edilmemiş teorisini alıp gitmesini isteyince gerçekten çok bozuldu, "Bir daha gelmem." diyerek çıkıp gitti.

O sırada, orada bulunan Filozof Agora beni suçladı ama neyse ki çok üzerime gelmedi. Ben de biraz abartılı tepki göstermiş olabilirim Tesla'ya! Ama olsun... hem misafir olup hem de bağırması olmasa canımı sıkmaya yetti.

Size karıncalardan söz etmiştim. İçlerinde bir tanesi var, liderleri o anladığım kadarı ile. Kızıl sakallı, topal karınca diyorum ben ona. Biraz kızıl, tek bacağı da yok, mağrur bir komutan edasıyla ordusunu yönetiyor. Hangi sıraya göre gidilecek, hangi yol izlenecek, kimler avcı, kimler işçi, kimler köle, hepsini o belirliyor. En azından benim tahminim öyle.

Yeni birini getirdiler hastaneye, hemen yan odama yerleştirdiler. Kendini akıllı sanan bir deli daha dedim ama durumun hiç de öyle olmadığını anlamam uzun sürmedi. Kendini deli sanan bir akıllı o! Boncuk gözleri ışık saçıyor ve çok etkileyici bakışları var. Yüzünü tamamen kaplayan sakalı, gülümsemesini kapatmaya yetmiyor.

"Dostum, bir gün tüm ülkelerin işçileri, emekçileri birleşecek ve cenneti yeryüzünde kuracaklar. Bak o zaman, ortaklar sofrası ne kadar zengin ve ne kadar doyurucu olacak!" diyor.

Ve birçok şey daha dedi ancak ben o sırada kızıl sakallı, topal karıncanın, kükreyen aslana benzer sesi ile askerlerine bağırmasına dalmışım. Sanırım işgal planını uygulamaya koydular? Bu arada Boncuk Göz, akıcı sesi ve sevecen üslubu ile anlatmaya devam ediyordu. Kitap yazma hevesinde kendi; konusunu söyledi söylemesine de ben hiçbir şey anlamadım doğrusu. Ancak şu var ki konuşmasından bir şey anlamasam da sevecen tavrı, gülümsemesi, sıcak ve samimi oluşu beni gerçekten etkiliyor.

Bir gün ziyaretime gelen Marx' a ondan bahsettim. Biraz alaylı biraz küçümser bir tavır takınarak onun fikriyle ilgili, Boncuk Göz'ün sözlerine benzer sözler söyleyerek alay etti. Her cümlesinin başına Almanca birkaç küfür sıkıştırmasından alay ettiğini anladım zaten. Konuştukça

coşuyor, coştukça konuşuyor... Tıpkı milyonlarca insana hitap eden bir lider gibi. Gözleri ufka kilitlenmiş, inancı tüm bedenine yayılmış, her bir sözü (ben anlamasam da) inci dizer gibi heyecanlı ve içten... Marx'a bir daha ondan söz etmedim, o da bir daha sormadı doğrusu. Her zaman yaptığımız gibi Alman Edebiyatı ile İngiliz Edebiyatı'nı tartıştık bolca. Aynı düşüncelere sahip olmamıza rağmen bir araya geldiğimiz her zaman Goethe ile Shakespeare'i karşılaştırıyoruz. Ne düşündüğümüzü elbette size söylemeyeceğim zira Başhekim'in ajanı olanlar var aranızda!

Bugün mutluyum. Birkaç nedeni var bunun; havalar ısınmaya başladı, güneş ılık bir biçimde yüzümü okşuyor ve artık geceleri üşümüyorum. Sevdiğim yemekleri de yapmışlar, tam bir ziyafetti doğrusu.

Mutluluk demişken; kendimi bildim bileli mutsuzum. Nedenini çok merak etmeme rağmen bir türlü sonuca varamadım. Annem ve babama birçok kez söyledim böyle düşündüğümü. Onlar ise benim mutlu olmam gerektiğini, her şeyimin var olduğunu söyleyip durdular. Bir şeylerimin olması mutlu etmeye yeter miydi beni?

Olmayan şeylerim vardı o zamanlar, arkadaşım mesela; kimse oynamazdı benimle. Yüzüm yoktu benim; neye benzediğimi bilmiyordum! Aynaya her baktığımda farklı bir yüz oluyor yansımda; kiminde bir berduş, kiminde bir filozof, kiminde aristokrat, kiminde ise bir kadın! Evet, yanlış duymadınız, bir kadın... Bir kadın yüzü bile oldu aynadaki yansımam... Aynaya bakmıyorum artık.

Odamdaki aynayı geldiğim ilk gün kırdım. Bu yüzden bol azar işittim, biraz da ikna edici hortum kullandılar. Ve tekrar bir ayna koydular; ben yine kırdım... Bir daha ayna koymadılar. Pos Bıyık, ayna koymayarak beni cezalandırdıklarını söyleyip durdu. Ona tabii ki bunun benim için bir ödül olduğunu demedim. Çünkü biliyorum ki benim gibi bir 'baş belası'na (onun deyimi) ödül vermek, onun tarzı olan bir şey olmasa gerek.

Anneme nasıl bir çocuk olduğumu sorduğumda ‘melek’ gibi olduğumu söylerdi hep, babam ise ‘it eniği’ olduğumu. İkisine de inanmazdım. Çünkü tek fotoğrafım vardı ve o da kimliğimin üzerindeydi. Ne bir meleğe ne de bir köpeğe benziyordu. Biçimsiz bir yüz, eğri bir burun, büyük kulaklar (sanırım her şeyi duymamda etkili olan koca kulaklarım), boş bakan gözler ve dudaklarının kenarında çocukluktan kalma yara izi.

O yaranın oluşmasını yani banyo yapmamak için tırmandığım meyve sandıklarının üzerinden düşmemi ve meyve sandıklarını sabitlemek için kullanılan sacın dudaklarımı kesmesiyle meydana gelişini dün gibi hatırlıyorum. Banyo yapmaktan kurtulsam da dayaktan kurtulamadım; annemden ayrı babamdan ayrı elbette! Ne zaman delirdiğimi (kendime göre deli falan değilim, sadece sizlerden farklı düşünüyorum) hep merak ettim. Yediğim dayakların ya da çocukken havale geçirmiş olmamın bunda etkili olduğunu düşünmüyorum.

Dostum Nietzsche’ye göre deli değilim bilakis asıl onlar akıllı değil. Nietzsche; zaman, mekan ve bilcümle bildiğimiz şeylerin izafi olduğunu ve bunu şu an bile görebileceğime ikna etti beni. Zira kimi binlerce yıl önce yaşamış kimi daha doğmamış nice dostum ve arkadaşımın var olması bunu gerçek kılıyor.

Hayır, deli değilim sadece farklıyım! Tüm dostlarım kadar farklıyım. Örneğin Nietzsche, olduğu yüzyılın değil birkaç yüzyıl sonrasının filozofu. Marx, Engels, Nerval, Fri-da, Mustafa Kemal, İbn-i Sina, Mimar Sinan, Hammurabi, Sokrates, Hegel, Kant, Newton ve daha ismi beyin kıvrımları içinde yitik olan binlerce arkadaşım gibi.

Örneğin Galileo, dünyanın yuvarlak olduğunu söylediği için neredeyse idam edilecekti ya da Takiyyüddin Efendi, yıldızları izlemek için kurduğu rasathanede çalışırken meleklerin bacaklarına bakıyor diye galeyana getirilen güruh tarafından linç edilmekten zor kurtulmuştu. Kendini yargılayan sözde aydın kesimin elinden zor kurtulan